

Andantino quasi Allegretto.

1. Glæde Allder!
 2. Kun fra Øiet
 3. Skjønne Allder!

Barndoms hulde Vaer! Du til skyldfri Glæde kalder; Hjerter roligt
 bryder Taa-ren frem; Sjæ-len, sorg-fri og fornøiet er hver Glædes.
 ak! du er saa kort! Ti-dens Dække for dig falder, og du svin-der

slaaer. Jn - gen Kum - mer tyn - ger Bar - nets Bryst
 Hjem. Him - mel frø - den fyl - der barn - lig Barm;
 bort. Der - for Glæ - den smi - le til Din Vaar

ly - se Drøm - me det i Slum - mer vi - se Him - lens Lyst.
 ro - lig er Sam - vit - tig he - den u - den Nag og Harm.
 Hvor Du kan, slyng Ro - sen - kjæ - den i Dit ly - se Haar!

1. 2.V: 3. V:

Naar Yng-lingen seer el-sket Pi-ge med Yndets Glo-ri-a frem-

Sempre legato.

sti-ge, hvo er da lyk-ke- lig som han? Paa hendes Aasyn U- skyld

hvi-ler; fra hendes Öie Dy- den smi- ler; A- pel- les stigt ei ma- le

kan! A...pel...les sligt ei ma...le kan! A...pel...les sligt ei ma...le kan!

à volonté.

mf

dol.

f

f

* 2.V. * 3.V. *à volonté.*

först i kol...den Grav! förste Tan...ke var!

2.

Kun Han, den Høie, Gode, Vise,
 Som Støvet's Millioner prise,
 Kun Han, som Manden Qvinden gav:
 O! ene Han danne hende!
 Han ene kan den Flamme tænde,
 Som slukkes først i kolden Grav!

3.

O! denne Jld er Kjerligheden,
 Algodheds Billede her nedden;
 Den Talisman hver Yngling har!
 Jeg min Tilbedtes Navn fortier —
 Men Hjertets sidste Suk jeg vier
 Den, som dets første Tanke var!